

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

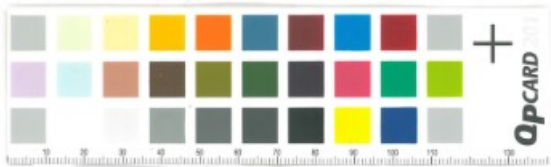
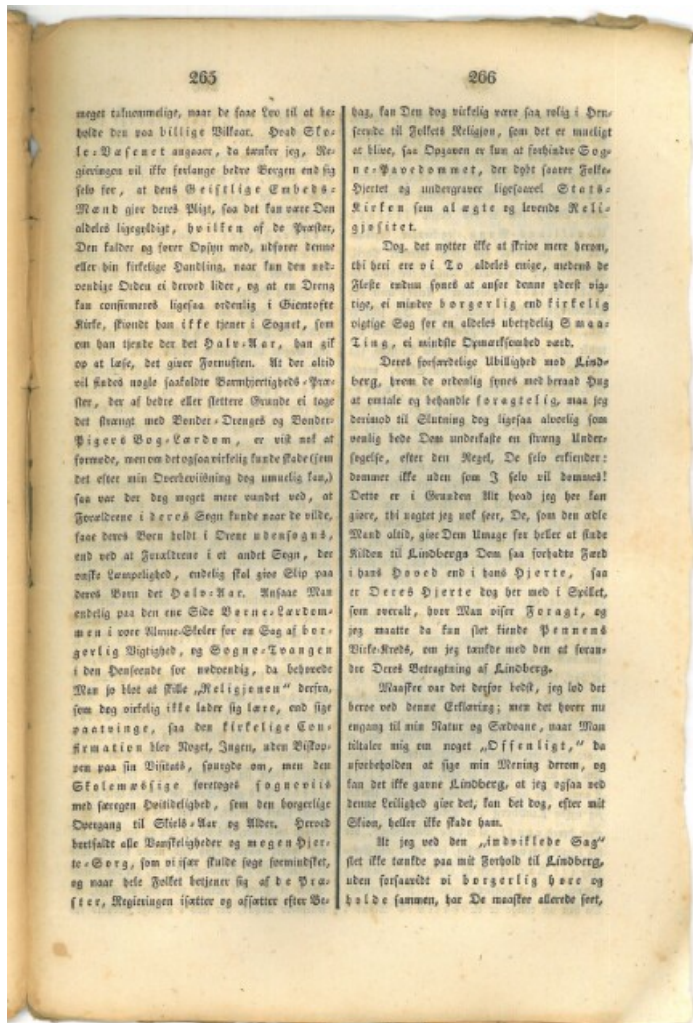
Titel: Udrag fra Nok et Brev til Professor Sibbern fra N. F. S. Grundtvig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 266. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1836_562-txt-shoot-idm486/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

265

meget talenmelige, naar de saae See til at her-
 toste den saa billige Willaar. Deed Skole-
 le-Wafernet angaaer, do faaer jeg, Be-
 gierningen vil ikke forlange bedre Bøgen end sig
 selv ser, at dens Christelige Embes-
 Mand gjer deres Wijs, saa det kan være Dem
 aldeles ligegyldigt, hvilkken af de Præster,
 Den kaldet og fører Dajnen med, affører denne
 eller hin firtefede Dantling, naar kan den ned-
 vendige Viduen ei derovt lider, og at en Dreng
 kan confirmeres ligesaa endelig i Christoffte
 Kirke, skundt han ikke tjener i Sognet, som
 en han tjente det det Hals-Nar, kan gif-
 op at løse, det gæver Formuften. At det altid
 vil skedd nogle saakalte Børnherlighed-Præ-
 ster, der af bedre eller flattere Grunde ei toge
 det stungt med Bønder-Drengs og Bønder-
 Hjerets Bog, Lørdem, er vil nok af-
 formede, men om det ogsaa virkelig skedd skedd (som
 det efter min Overbeviisning dog umkelig kan)
 saa var der dog noget mere vandet ved, at
 Høvedene i deres Segn kunde naar de vilde,
 saae deres Børn heldt i Dreng udenafgæng,
 end ved at Høvedene i et andet Segn, der
 enste Umpelighed, endelig skal gies Slip paa
 deres Børn det Hals-Nar. Husaar Man
 endelig paa den ene Side Høvede-Lørdem
 men i vore Almue-Steder for en Sag af bor-
 gerlig Vigtighed, og Sogne-Lørdem
 i den Hensende for nedvendig, da behøvede
 Man jo blot at sige „Religionen“ derin,
 som dog virkelig ikke lærer sig lære, end lige
 paatvinge, saa den skæfelig Con-
 firmation blev Noget, Ingen, uden Viljoo-
 pen paa sin Vindst, saugde om, men den
 Skolemæssige foretogt fogneris
 med særegen Dødelighed, som den borgerlige
 Dørgang til Skole-Nar og Alder. Høved
 bestaalt alle Væmpeligheder og megen Hjer-
 te-Sorg, som vi sjæe skulde søge formindstet,
 og naar hele Høved bestaer sig af de Præ-
 ster, Regningen istæder og ofstæder efter Be-

266

had, kan Den dog virkelig være saa rolig i Dre-
 scende til Høveds Religion, som det er naturligt
 at blive, saa Dørgang er kun af forstæder Sog-
 ne-Pædagogmet, der dybt saare Høveds
 Hjerter og undergraver ligesaaet Skole-
 Kirken som al ægte og lærende Reli-
 giositet.

Dog, det nyttter ikke at strive mere herom,
 thi heri ere vi To aldeles enige, uendens de
 Høved endnu søndt at anse denne yderst vig-
 tige, ei mindre borgerlig end kirkeelig
 vigtige Sag for en aldeles ubetydelig Smaa-
 Ting, ei mindste Dørgang med.

Deres forfærdelige Ubillighed med Lind-
 berg, krom de ortenslig søndt med brøst Hug
 at emtale og behandle foragtelig, saa jeg
 derimod til Slutning dog ligesaa alvorlig som
 ortalig bede Dem understaae en streng Under-
 søgelse, efter den Regel, De selv erindrer:
 dammer ikke uden som I selv vil dammel!
 Dette er i Overveien At hvad jeg her kan
 gæve, thi naagter jeg nok seer, De, som den ædle
 Mand altid, gjer Dem Umage for det at skade
 Høved til Lindbergs Dem saa forstæder Høved
 i hans Høved end i hans Hjerter, saa
 er deres Hjerter dog her med i Spillet,
 som overalt, hvor Man viljer Foragt, og
 jeg maatte da kan det kunde Pennens
 Biste-Skrød, en jeg tænkte med den af foran-
 det Deres Betragtning af Lindberg.

Maaffre var det derfor bedt, jeg lod det
 herre ved denne Erklæring; men det hører mi
 engang til min Natur og Erboane, naar Man
 tillæder mig en noget „Offenligt,“ da
 uforbeholden at sige min Mening derom, og
 kan det ikke gærne Lindberg, at jeg ogsaa ved
 denne Leilighed gjer det, kan det dog, efter mit
 Skion, heller ikke skade ham.

At jeg ved den „Indvirkende Sag“
 stæet ikke tænkte paa mit Forhold til Lindberg,
 uden forsaandte vi borgerlig høre og
 holde sammen, har De maaffre allerede seet,